

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. Перник, 28.06.2013г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание проведено на дванадесети юни през две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Игнат Георгиев

при секретаря Т.М., като разглежда докладваното от съдията адм. дело № 145 по описа на съда за 2013г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215 и сл. от ЗУТ във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Р.Й.Х.,*** срещу Заповед № ДК- 10-ЮЗР-44 от 07.03.2013г. на Началник РДНСК, ЮЗР, с която е отменено разрешение на строеж № 341 от 04.11.2010г., издадено от гл. архитект на община Перник за строеж "Неплътна ограда между дялове I-ви и II-ри-северната част на имота с точки Д-Е-Ж-ІЗ на ПИ с идентификатор 55871.511.9545 по КК на гр. Перник с плътна част до 0.6м. над прилежащия терен и с обща височина до 2.20м., находящ се в УПИ III-9545, кв. 52 по плана на гр. Перник, кв. "Църква", с административен адрес гр. Перник, ул. "Ленин" № 4 на името на Р.Й.Х. и е разпоредено Главния архитект на общината да осигури нанасяне на отмяната на всичките екземпляри на разрешението за строеж.

В жалбата се развиват съображения за незаконосъобразност на акта, като постановен в нарушение на материално правни норми по ЗУТ и при несъобразяване с действителната фактическа обстановка. В пледоарията по същество пълномощника на жалбоподателката пледира за отмяна на акта и за присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна - Началника на РДНСК, ЮЗР, чрез процесуалния си представител взема становище, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли. В писмени бележки развива тезата, че акта е законосъобразен и иска присъждане на юрисконсулско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна Главен архитект на Община Перник не заявява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Б.Н.С. не изразява становище по основателността на жалбата.

Административен съд Перник, след като прецени законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 146 от АПК и доводите на страните, след преценка поотделно и в тяхната съвкупност на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от легитимирано за това лице – адресат на акта, с правен интерес от неговото обжалване, в рамките на законоустановения срок и отговаряща на формалните изисквания на закона за реквизити, което я прави допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна.

По жалба на Б.С. Началника на РДНСК, ЮЗР е отменил разрешение за строеж № 314 от 04.11.2010г. на главния архитект на община Перник. Заповедта е оспорена от главния архитект. Образувано е административно дело № 365/2012г. по описа на Административен съд Перник. С решение № 5 от 15.02.2013г. съдия при АС-Перник е отменил оспорваната заповед и е върнал на началника на РДНСК, ЮЗР преписката за ново произнасяне при съобразяване с дадените указания. В изпълнение на съдебното решение и в законоустановения 15дневен срок началника на РДНСК, ЮЗР е постановил атакуваната в настоящето производство заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Производството е по чл. 215, ал. 1 във вр. с чл. 216 от ЗУТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА, като не се ограничава само с основанията, посочени от оспорващия.

За да бъде законосъобразен на първо място административният акт трябва да бъде издаден от компетентен орган. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Той може да действа само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията му извън тях са винаги нищожни – не породят никакви правни последици. Липсата на компетентност е едно от безспорните основания за нищожност на административния акт. Компетентността следва да бъде териториална, материална и времева. При проверката на тези изисквания, решаващият състав констатира, че атакуваната заповед е издадена от компетентен орган, разполагащ с териториална и времева компетентност. Правомощията на началниците на РДНСК, са определени със заповед № РД-13-446/01.11.2010 г. на Началника на ДНСК. Акта е в предвидената

от закона форма и има реквизитите посочени в чл. 59, ал. 2 от АПК. Издаден е в изпълнение на съдебно решение, което е задължително за административния орган и засегнатите страни. С оглед на това не се налага отмяна при условията на чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 на АПК.

Разрешение за строеж № 341 от 04.11.2010г. на Гл.архитект на Община Перник е отменено със заповед на Началника на РДНСК ЮЗР. Материалната компетентност на административния орган е уредена в чл.216 от ЗУТ, който предвижда, че разрешенията за строеж, издадени от главните архитекти на общините не подлежат на пряко обжалване по съдебен ред. Тези актове, съгласно ал. 2, подлежат на обжалване по законосъобразност пред началниците на регионалните дирекции за национален строителен контрол. Началникът на съответната РДНСК се произнася с мотивирана заповед по основателността на подадената жалба. Със заповедта си началникът на РДНСК може да отмени изцяло или отчасти обжалвания акт, или да отхвърли жалбата, като остави в сила обжалвания акт. Началникът на РДНСК, ЮЗР е отменил изцяло атакуваното пред него строително разрешение след като е проверил законосъобразността на издаденото строително разрешение.

Видно от данните по делото е, че УПИ-III-9545, кв. 52 по регулационния план на кв. "Църква" е съсобствен. Съгласно нотариален акт № 190, дело №638/1997г. за покупко-продажба на недвижим имот Р.Й.Х. е собственичка на $\frac{1}{2}$ идеална част от дворно урегулирано застроено място образуващо УПИ-III-9545, кв. 52 по регулационния план на кв. "Църква", а останалата $\frac{1}{2}$ от имота е собственост на Б.Н.С., видно от нотариален акт № 151, дело № 515/2008г.. От ПРЗ утвърден със заповед № 1150 от 01.08.1986г. се установява, че УПИ-III-9545, кв. 52 кв. "Църква" е един самостоятелен имот, който съгласно предвижданията на застроителния и регулационен план УПИ-III-9545, кв. 52 на кв. "Църква" е отреден за ниско жилищно строителство. По делото не са налице доказателства, а не се и твърди страните да са правили постъпки за изменение на плана за регулация по отношение на УПИ-III-9545, кв. 52. Безспорно е, че между жалбоподателката и заинтересесованата страна са налице гражданско правни спорове приключили с постигане на спогодба по ГД № 1164/2009г. по описа на Пернишки районен съд, касателно ползването на съсобствения им имот. Тази спогодба не замества и не може да служи като самостоятелно основание за изменение на кадастралната карта, респ. плана за регулация без да е проведено производство за изменение на плана по чл. 134 от ЗУТ, респ. чл. 53 от ЗКИР. При това положение се налага убеждението, че издаденото строително разрешение от главния архитект на община Перник не съответства на материално правната норма на чл. 48, ал. 1 от ЗУТ, разписваща, че урегулираните поземлени имоти какъвто е УПИ-III-9545, кв. 52 на кв. "Църква" могат да се ограждат към улицата и към съседните урегулирани поземлени имоти. Разрешението за строеж

е за изграждане на ограда, която се ситуираща вътре в самия имот и го разделя на две части, а не по регулационните линии към съседен имот или към улицата. Без всякакво правно значение на този етап е дали тази ограда е поставена в съответствие на постигнатата спогодба по ГД № 1164/2009г., тъй като тя би сеценила в друго административно производство както бе споменато по-горе. Оградата, представлява строеж по смисъла на пар. 5, т. 38 от ДР на ЗУТ и като такъв за нея се изисква разрешение за строеж, съгласно нормата на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ. В случая се касае за нов строеж, при който заинтересовани лица в производството по издаване на разрешителното за строеж са възложителят, собствениците и носителите на ограничени вещни права в поземления имот. Разрешение за строеж в съсобствен имот се издава при спазване на условията и реда на чл. 183 от ЗУТ. Безспорно е, че поземленият имот е съсобствен на жалбоподателката и на заинтересованата страна С., поради което в случая е приложима и посочената като правно основание в обжалваната заповед разпоредба на чл. 183, ал. 1 от ЗУТ, съгласно която в съсобствен урегулиран поземлен имот може да се извърши нов строеж от един или повече съсобственици въз основа на договор в нотариална форма с останалите собственици. Такъв договор по делото липсва, а не се и твърди, че съществува в правния мир след като се оспорва издаденото разрешение за строеж и се изразява несъгласие с построяването на оградата. В случая, тази задължителна предпоставка не е налице и следователно, разрешението за строеж е издадено незаконосъобразно. Разпоредбата е била в сила към момента на издаване на обжалваната заповед на РДНСК и правилно е била взета предвид при постановяване на заповедта. Като е достигнал до подобни изводи в обжалваната заповед и е постановил отмяна на строителното разрешение началника на РДНСК, ЮЗР е издал законосъобразен акт, оспорването срещу който ще следва да се отхвърли.

По отношение на заявеното от пълномощника на жалбоподателката искане формулирано едва в хода по същество на делото за прогласяване на нищожност на съдебно решение № 5 от 15.02.2013г., постановено по АД № 365/2012г. по описа на Административен съд Перник настоящия състав намира, че нищожността е най-тежкият порок на съдебното решение, който не е дефиниран в закона, но в съдебната практика се приема, че е налице, когато решението е постановено извън правораздавателната власт на съда, в незаконен състав, при неспазване на писмената форма или неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита по пътя на тълкуването. Инцидентно произнасяне по този въпрос е недопустимо. Прогласяване на нищожност на съдебно решение става по разписания в АПК ред и в отделно исково производство по установяване на нищожност на съдебното решение.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане за присъждане на разноски съдът приема, че такива се дължат от страна на жалбоподателя. Р.Й.Х. следва да заплати на

ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв., в съответствие с чл. 8 във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание, чл. 172, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК, съдия при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Р.Й.Х. против Заповед № ДК- 10-ЮЗР-44 от 07.03.2013г. на Началник РДНСК, ЮЗР.

ОСЪЖДА Р.Й.Х., с ЕГН *****, от гр. Перник, кв. "Църква", ул. "Ленин" № 4 да заплати 150 лева разноси на РДНСК, ЮЗР.

Решението съгласно чл. 215, ал. 7 от ЗУТ е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: